

№29

Хто у всесвіті найкращий твір - не ми?
В очах у розуму зіниця й зір - не ми?
Це коло всесвіту скидається на перстень,
А камінь, що горить ясніш од зір - це ми!
Омар Хайям

Відлітаємо в
доросле життя...

МИ

*Коли приходить Весна, вас
огортає солодка журба, яку не
можна пояснити словами. Ви
просто відчуваєте, що жити до-
бре і що жити сумно, і в цій
сумній радості життя спогади
м'яко посміхаються надіям, і
світла печаль заповнює душу...*

«МИ» вітаємо вас, наші до-
рогі читачі, із весною! Усім
бажаємо романтичного вес-
няного настрою, успішного
завершення навчального року
й приємного, радісного від-
починку влітку!

«МИ» маємо нового редактора

Знайомтесь: **Дарина Литвякова**, учениця 8-А класу.

Творча, обдарована дівчина, відповідальна, активна. Віримо, вона гідно буде продовжувати справу своїх старших попередників, колишніх редакторів журналу, зокрема Світлани Семенової, цьогорічної нашої випускниці, яка й передала Дарині естафету.

Кожна людина живе, щоб творити, і хоче, щоб її творіння дарували радість іншим. Саме тому я й вирішила спробувати себе в ролі журналіста. І тільки тепер я зрозуміла, яка це непроста професія. Адже важливо не лише донести до читача правду й зацікавити його, а ще й не образити того, про кого ти пишеш. Я сподіваюся, що впораюся з усіма перешкодами, і «МИ» стане ще кращим. Адже над його створенням працює дружна команда. Усі разом ми зробимо наш журнал ще цікавішим. Тож запрошую, друзі, зануритися в наші журнальні статті й поринути в різнокольорове, багатогранне життя рідної школи!

Із повагою до всіх вас Дарина Литвякова

Редакція журналу «МИ» та й усі наші читачі бажають тобі, Даринко, творчих успіхів, натхнення, ентузіазму, впевненості в своїх силах!

У тебе все вийде!

У номері

«МИ» про вас і для вас, дорогі випускники	2
Наш драйвовий 11-Б	3
Моя радість, моє натхнення, моє безумство – мій 11-А клас	5
Вірші випускниці Марини Третьяк	7
Ми вже п'ятикласники! (це вам не жарти!)	11
Зимова подорож до Києва	16
Лондон ближче, аніж вам здається	18
Батл між філологами та інформатиками	20
Поетична сторінка: вірші Олі Горошко	22
І сміх і гріх («шедевальні» фрази з учнівських творів)	26

«МИ» про вас і для вас, дорогі наші випускники

*Ось і все... Фініш... Останній шкільний урок,
останній дзвінок, ЗНО, випускний бал. Надії і три-
воги, віра й сумніви, радість і смуток... Мимово-
лі згадуються слова з давньої пісні нашого незабу-
тнього І. М. Клейнера:*

***Нежданной гостьей грусть подкралася невольной,
Ведь никогда нас в класс звонки не позовут,
Лишь год пройдет, и вдоль аллеи школьной
Не для меня сирени расцветут.***

***Все позади теперь: и школьная подсказка,
И первый робкий взгляд твоих красивых глаз,
И школа в сердце голубою сказкой
Останется для каждого из нас...***

На жаль, весна – це не лише
фініш навчального року й
передчуття канікул, а це ще й
прощання, розставання...
Велика шкільна родина
Куликівської школи проводить
в самотійне плавання
одинадцятикласників.

ВАМ СЛОВО, ШАНОВНІ ВИПУСКНИКИ!

Наш драйвовий 11-Б

Ну от і все... Кінець шкільного прекрасного життя постукав нам, одинадцятикласникам, у двері. Хтось радіє його приходу, а в когось сльози навертаються на очі від однієї думки, що скоро ми перестанемо бути безтурботними дітлахами й поринемо в доросле життя. На мою думку, усі випускники 2016 року будуть завжди згадувати приємні моменти, що буквально переслідували їх протягом цього часу. Та, звичайно ж, кожен буде пам'ятати про своїх однокласників, про першу вчительку та класну керівницю, що стали невід'ємною частиною нашого шкільного життя.

Мій 11-Б – це зразок того, як потрібно дружити, сміятися, відпочивати, учитися та бути одним цілим. Кожен день для нас відкривав нові приємні моменти, дарував незабутні враження та залишав у пам'яті все нові й нові пригоди, про які ми, можливо, будемо розповідати нашим дітям.

Наш клас має багато обдарованих дітей – це можуть підтвердити грамоти, що розміщені в найкращому 31-му кабінеті над дошкою. Ви запитаете мене, хто ж їх здобув? Усе елементарно й просто. По-перше, це наші волейболісти: Андрій Пономарчук, Толік Демидов, Денис Косий, Сашко Тригубенко, Діма Петренко, Максим Плеса. Вони захоплюються во-

лейболом та беруть активну участь у змаганнях із цього виду спорту. По-друге, серед моїх однокласників, окрім спортсменів, є ще й багато артистів. Так, артистів, я не побоююсь цього слова, бо ми залюбки беремо участь у різних святах та проводимо їх на найвищому рівні! Аліна Музиченко та Катя Халімон мають хист до читання віршів та декламують їх так, що аж дух захоплює! А Толік Хлистун, який є президентом нашої школи, уміє грати досконало на гітарі та бездоганно співає і, до речі, є гарним ведучим, тому сцена для нього – рідний дім. А які ж гарні сценки вміють показувати глядачам Яна Клименок, Марина Хорошок, Корж Артем та Діма Ілляшик. На різних концертах вони приємно дивують усіх глядачів.

А якщо ви зайдете до нашого класу під час перерви, то завжди почуєте дзвінкий сміх. Я думаю, що в кожному класі є так звані «коміки», що смішать усіх. І наш клас не виняток. Андрій Корж, Сергій Мельниченко та Коля Стеценко завжди мають пару анекдотів та смішних фраз, які веселять наш 11 клас.

Я не можу не згадати Хабро Любу та Шиш Юлю, які є подругами з самого дитинства. Вони показують яскравий приклад того, як потрібно дружити.

Людьми, без яких ми не уявляли й не уявляємо свого життя є Гнилуша Лілія Володимирівна – найкрутіша класна керівниця в світі, та Бушко Валентина Володимирівна – найкраща перша вчителька. Саме ці дві милі жіночки й відкрили нам світ науки, навчили нас дружити та поважати одне одного.

... Як же сумно, що ми всі не будемо бачитися так часто, не будемо зустрічатися за шкільними партами. Уже на носі випускний... Але не треба засмучуватися, бо весна – це час змін, і нам треба з упевненістю в собі прийняти їх та дивитися вперед широко відкритими очима...

Успіхів тобі, мій 11-Б.

Дарина Федоренко

Моя радість, моє натхнення, моє безумство – мій 11-А

Коли я вперше побачила своїх майбутніх однокласників, то зрозуміла, що це будуть хоча лише два, але шалені й незабутні роки, проведені разом. Тут зібралися позитивні, креативні, веселі й трішки безшабашні люди. Ми завжди на одній хвилі. Нехай іноді між нами й виникають суперечки, але вони дуже короткочасні. Незважаючи на всі негаразди, ми все одно залишаємося дружніми філологами. У нашому класі панують гумор та гарна музика, тому в 32-му кабінеті ніколи не буває сумно. А ще нас завжди можна знайти по шуму: де ллється пісня річкою, там ми. Зовсім неважливо, як співаємо, головне, що душевно. Саме в нашому класі народилися такі висловлювання: «Це економіка, дєтка», «Що ж ти сидиш? Наче «я – ромашка, мене не видно», «Кобилянська земля» та інші. Чесно кажучи, завдяки нам вони й поширилися. Ми дуже розумні,

талановиті й до неможливості сором'язливі (і скромні))). Якщо з ідальні лунає сміх і тости, то це точно обідає 11-А. Наш клас завжди був незвичайним і для когось навіть незрозумілим, але для мене - таким рідним, що іноді не хотілося йти додому. Ми знаємо, що не святі й трохи проблемні. Якщо робимо щось погане, то завжди про те шкодуємо. Ми завжди будемо «капати» вчителям, що «це дурниця, це неможливо», але в результаті обов'язково виконаємо отримане завдання. Так, від нас багато клопоту. Ми усвідомлюємо, що вчителям іноді важко з нами й нестерпно, але в більшості випадків вони згадують нас із посмішкою. Ми будемо для них тим 11-А, який без жодних заморожок може співати посеред коридору, танцювати на перерві й поводитися, як першокласники. Шановні вчителі! Нам дуже соромно, що порушили ваше психічне здоров'я і що ніде в світі не знайдеться достатньої кількості ромашкового чаю, щоб заспокоїти ваші нерви. Та ви маєте нам пробачити, адже ми скоро випустимося, тому не доведеться вам більше нас терпіти. Із великою впевненістю скажу, що особливо нас пам'ятатимуть Вікторія Андріївна та Альона Сергіївна, які кожного дня мають справу з нашим маленьким дурдомом. У кожного з нас своя унікальна історія, свої проблеми й недоліки. Але якось наші таракани почали товаришувати, і з тих пір почалася історія нашого класу. Якщо чесно, то в мене не вистачить місця й часу, щоб написати все, що я думаю про свій клас. Та головне я скажу: ви з тих, хто завжди підтримає й розвеселить, ви з тих, хто не просто дасть облажатися однокласнику, а ще й голосно над цим посміється. Наша неперевершена 13-ка назавжди увійде в історію школи й залишиться в спогадах учителів та учнів. Як би сумно не було, але незабаром прийде пора прощатися (я поки що не можу цього уявити). Ми закінчимо школу й підемо навчатися, а це вже зовсім інше життя. Та через декілька років усі обов'язково зустрінуться й із посмішкою згадають наш 11-А й ту 13-ку, яка до останнього залишалася дружнім та щирим класом.

P.S. Сильно нюні не пускайте, нам ще випускний гулять.

Світлана Семенова

**Вірші Марини Третьак,
випускниці філологічного 11-А класу**

*Хочете зрозуміти, який він, сьогоднішній випускник? Що
хвилює його, що тривожить, що болить йому, що не дає
спокою? Почитайте ці щирі вірші.
І ви багато чого зрозумієте.*

Ми люди не тоді, коли кидаєм
Брата у становищі тяжкому,
А коли разом перемагаєм
З ближніми їх біль, страждання, втому.

Скільки зла й ненависті у світі,
Тож давайте будемо добріші!
Щоб могли за друга ми радіти,
Щоб прокльони чулись менше, рідше.

Діти однієї ми країни,
Та чомусь про це забуваєм.
Так не зможем вибратись з руїни,
Як в серцях поняття різні маєм.

Сильний, вольовий народ, величний,
Кожная людина – особистість.

Нам, повірте, зовсім те не личить:
Заздрість, ворожнеча, страх і нищість.

Лебеді материнства,
Лебеді вічного неба,
Ви зараз там, в дитинстві,
Там, де було нам треба

Мало, і так багато:
Щоби любила мама,
Щоб усміхався тато.

Нас на руках носили
Вітер і дивні мрії.
Ми, молоді, щосили
Вірили і раділи

Тому, що сонце близько,
Що нам так любо гріє
Душу цікава книжка.

Лебеді материнства,
Вас так не вистачає,
Коли беруться гризти
Серце слова відчаю.

Болісно і тужливо
Плаче над нами небо.
Стало так неважливо
Те, що насправді треба.

Лебеді перелітні,
Неба яскраві барви,
Знову чекаю у квітні,
Знов назавжди...Знаю,

Довго у вас не вийде
Бути у мене вдома.
Знаю, та все ж, шукаю
В серці, в душі, в усьому.

Ми не одні, коли над нами небо
Кричить і міниться, дає і забирає.
Ось простягається від мене і до тебе,
Нема йому кінця, нема і краю.

То в блискавках, то в сяйві мерехтливім,
Зажурене й веселе, грізно-добре.
А ми йому здаємся дивом дивним:
Мурашки, що живуть в картонних торбах.

І знову день: прокинувся з бажанням
Змінити світ, збагнути незбагненне.
А небо усміхається світанням,
Воно таке чудове і натхненне.

Душа радіє, плани в'ються роєм,
Та так вони й залишаться думками,
Неторканою кроками горою,
Якщо турботи стануть поміж нами.

О, як тоді втішатиметься небо
Із нас – таких маленьких і незграбних.
А, може, йому саме це і треба:
Щоб ми його спиталися поради.

Не читай із обличчя сльози, їх там нема,
Мені боляче значно більше – кричу з розпуки.
Обирає людина долю собі сама,
Простягаючи в небо тремтячі свої руки.
Не дається нам більше, ніж зможемо пережити,
Розрахована частка щастя на кожную душу.
Нам здається, ми плачемо рік, а це тільки мить –
Настає після щастя, зсередини нас душить.

Ми не вмієм чекати, а хочем відразу все,
Наші примхи для долі – не більше пустого звуку.
Течія безкінечна на хвилях своїх несе
Наші душі, тіла, що розранені від муки.

Обирає людина долю собі сама,
Та вона не одна у стражданнях своїх плаче.
Опустився на землю крихкий і легкий туман,
Ми для неба із вами багато чого значим.

Я почую тебе сьогодні...
На годину, хвилину, мить?
Так нестерпно душі болить
Наше щастя – німе, голодне.

Навіть море частіше бачить,
Обійма неприступні скелі.
Ми занадто удвох веселі,
Поодинці – чомусь плачемо.

У зірок є своя казка,
Деś шепочуть у снах трави,
А у нас замість ліва – право
І насмішка замість ласки.

Хай гримлять небеса грізно,
Закривають небес блакить.
Ми з тобою такі різні...
Я почую тебе на мить?

***Від щирого серця «МИ» та всі наші читачі, уся наша
шкільна родина вітає вас, наші рідні випускники, із
закінченням школи! Ми бажаємо вам щасливої, світлої
життєвої дороги! Успіхів вам і перемог!
Нехай щастить вам, друзі, у житті,
І хай здійсняться світлі ваші мрії!
У добру путь!!!***

Ми вже п'ятикласники!

(це вам не жарти!)

Прощаються зі школою учні 11-х класів, а на зміну їм ідуть юні, але вже по-дорослому серйозні п'ятикласники. У них ще все попереду: і шкільні радості, і шкільні тривоги.

*Випускники школи й учні 5-х класів, мабуть, сьогодні зазд-
рять один одному. Але... Усьому свій час. Не встигнеш ози-
рнутися, а вже й кінець шкільного життя...*

*Та не будемо говорити про сумне. Веселі, гамірливі п'яти-
класники розвіють ваші філософські, трошки сумні на-
строї. А познайомить вас ближче із цими юними й такими
цікавими дітьми наша журналістка, репортер і редактор
журналу **Дарина Литвякова**.*

Отже цього разу я вирішила поспілкуватися з учнями 5-х класів. Ви спитаєте, чому саме з ними? Та тому, що в цьому році в їхньому житті відбулися грандіозні зміни – вони

перейшли до серйозної середньої школи. Упевнена, що у них маса емоцій, вражень у зв'язку з цими перемінами. Отож, ловіть мої запитання та відповіді на них наших наймолодших друзів.

Порівняйте навчання в початкових класах та в 5-му класі. Коли було легше? цікавіше? веселіше? краще?
Відповіді здебільшого однакові: легше – у початковій школі, веселіше, цікавіше, краще – у 5-му класі.

Як ви вважаєте, коли краще: коли один учитель чи коли багато вчителів?

На це питання відповіді були різними. Найголовніше те, що в кожного учня були свої переконливі аргументи. Багато хто говорив, що краще, коли один учитель, бо імена багатьох дуже важко запам'ятовувати. Краще, коли один учитель, бо не треба звикати до різних характерів. Були й інші думки: «Краще, коли багато вчителів. Бо з кожним по-своєму цікаво» (Пономаренко Богдан). «Краще, коли багато вчителів, бо кожен гарно знає свій предмет і багато чого важливого може нам розповісти, від багатьох ми можемо дізнатися набагато більше, ніж від одного» (Примаченко Влада). Залізна логіка, чи не так?)

Що вам подобається, а що не подобається в школі? Що б ви хотіли змінити?

Відповіді, скажу вам чесно, мене розчарували. Я,

звичайно, знала, що будуть заяви типу *«потрібно, щоб урок був 1 хвилину, а перерва – 1 годину, і школу, взагалі, краще було б підірвати»*. Але я не сподівалася, що подібних «пропозицій» буде аж так багато! Порадувало, що є немало дітей, яким подобається в школі все. Були й досить цікаві та оригінальні відповіді. Ось думка (із якою я, до речі, повністю згодна) Олексія Борисова, учня 5-Б класу: «Мені дуже подобається інформатика, але не подобається, що дуже важка програма. Ми летим, наче горить, нічого не встигаємо закріпити, тому й погано запам'ятовуємо новий матеріал. Та й перерви повинні бути довшими, щоб краще відпочити між уроками».

А як ви проводите свій вільний час? Які у вас хобі?

«Сиджу за комп'ютером, граюся з друзями в активні ігри», - такі відповіді були найчастішими. А захоплення у п'ятикласників найрізноманітніші: і вишивають, і грають у футбол, і займаються танцями, музикою, співають. Деякі з юних артистів уже навіть встигли побувати й виступити за кордоном. Але, на превеликий жаль, домінуючим є захоплення комп'ютерними іграми. Я була шокована, дізнавшись, що деякі учні проводять за комп'ютером 2-3 години в день!

А який ваш улюблений шкільний предмет?

Більшості, звичайно, подобається «фізра», але також популярними виявилися образотворче мистецтво, математика, трудове навчання. Ось що сказала Катерина Рак: «Мої улюблені предмети – це образотворче мистецтво та трудове навчання, тому що ці уроки ніколи не бувають нудними, і викладає їх дуже гарна вчителька!»

Ким би ви хотіли стати в майбутньому?

Україно, радій! У тебе в майбутньому буде більше ніж достатньо всіх: перекладачів, художників, візажистів, лікарів, кухарів, футболістів, ветеринарів, музикантів! «Я хочу стати барменом, тому що він змішує корисне зі смачним(!)», - пише Володимир Ломаченко, учень 5-Б класу. «Я б хотіла відкрити свою клініку й лікувати людей. Діти й дорослі часто хворіють, і я хочу їм допомагати», - така благородна мрія у Катерини Скидановської з 5-Б класу. Правда, є ще діти, які не визначилися з майбутньою професією.

А як ви, діти, ставитесь до природи? Що таке природа для людини?

Усі люблять природу й розуміють її цінність для людини. Якби сонечко вміло читати, воно б, напевно, посміхнулося б! Адже ростуть справжні охоронці природи. Ось як відповіли на моє питання Олександр Ломаченко та Оксана Годун:

«Природа для людини дуже важлива, бо людина сама є частинкою природи. Ми повинні оберігати природу, бо, наносячі їй шкоду, ми шкодимо самим собі. Я оберігаю природу (не люблю лише павуків!)».

«Я люблю природу і розумію, що потрібно не вирубувати дерева, а насаджувати їх, треба не смітити. Я до природи ставлюся, як до людини».

Книга й комп'ютер. Що, на вашу думку, краще?

Була вражена тим, що багато дітей розуміють важливість книги, але все-таки більшість надає перевагу комп'ютеру. Віктор Тригубенко: «Краще книга, бо в ній все більш правдиво показано». Максим Позняк: «Більше інформації в інтернеті, але я користуюся книгами».

А що ви скажете про своїх теперішніх класних керівни-

ків? Звикли вже до них?

Богдан Корнієнко, 5-Б клас: «Тетяна Михайлівна щира та добра людина. Не образить, допоможе».

Роман Кравченко, 5-А клас: «Марія Петрівна мені подобається, тому що возила нас на екскурсію в Київ і не ставить нам «2».

А якими дітьми ваші класи можуть особливо пишатися?

Виявляється, що всі в цих класах талановиті! У них уже є багато перемог, успіхів.

«На мою думку, пишатися можна всіма, бо всі по-своєму талановиті», - пише Даша Гайдамака з 5-А класу.

«У нашому класі є діти, які займаються хореографією. Ми їздимо на різні конкурси та виграємо різні призи. У травні ми поїдемо виступати в Туреччину, а влітку – у Болгарію», - похвалилася Марія Пінчук із 5-Б класу.

Ось такі вони, учні 5-х класів нашої школи. Вони справили на мене приємне враження і сподобалися мені. Ці діти так схожі на нас, на тих, якими ми були три роки тому назад: вони щирі, добродушні, веселі, мають дивовижну властивість бути скрізь і відразу, усе встигають. А головне – вони надзвичайно балакучі! Тому й розповідь про них вийшла така довга.

До нових зустрічей, наші юні друзі!

Зимова подорож до Києва або Напередодні літніх канікул згадаємо про зимові

Після Нового року, на канікулах, учням 5-А класу захотілось нових вражень, і вони разом із своїм класним керівником Герасименко Марією Петрівною та мамою Павленка Володимира Ольгою Анатоліївною вирішили поїхати до Києва. Столиця подарувала школярам море емоцій. Стартом подорожі стало метро, дітям дуже сподобались ескалатори, які підіймали їх на велику висоту й опускали на велику глибину. Далі за планом була Софіївська площа. Там п'ятикласники зачарованими очима оглядали красуню-ялинку. Її розміри та оздоблення нікого байдужим не залишили. Ще більше дітям сподобалась пластмасова гірка, там

вони вже й напускалися, і насміялися вдосталь! Потім до учнів на площі підійшли люди, переодягнені в різних звірів: у ведмедя, у мавпу, у зебру. Діти залюбки поспілкувалися з цими потішними «тваринками». Біля статуй кіндер-сюрпризу та підкови діти фотографувалися. Буде згадка про новорічний Київ.

Наступний етап подорожі - циркова вистава. Школярі запаслись попкорном і скоріш до зали. Перша половина вистави була про дванадцять місяців, де в ролі місяців були гімнасти, які вразили всіх своїми трюками та майстерністю виконання. У другій частині вистави глядачів зачаровували виступи повітряних гімнастів, які подарували неймовірне шоу. Аж дух захоплювало! А ще на арені цирку виступали звірі: ведмеді, кумедні мавпочки, морські котики, які також сподобались дітям.

Але враження враженнями, а обід за розкладом. І тому останньою станцією подорожі стала піцерія. Маленькі туристи були страшенно втомлені, голодні, але дуже задоволені, емоціям не було меж.

Оля Горошко, 10-А кл.

Лондон ближче, аніж вам здається!

Нещодавно нашу школу відвідали особливі гості – випускники престижних українських вузів Арсен та Іванна Дідури, а також Аліна Свідерська, випускниця Києво-Могилянської академії, якій пощастило навчатися в Кембриджському університеті.

Вони дали учням нашої школи цінні поради щодо вибору майбутньої професії та вишу, де обраний фах необхідно буде опановувати. Надзвичайно цікавим та корисним був виступ Аліни Свідерської про

навчання в кращому з кращих вузів світу – Кембриджському університеті. Вона розповіла, що саме необхідно робити, аби мати змогу навчатися в Кембриджі, та звернула увагу на необхідність вивчення англійської мови для отримання такої можливості. Аліна запевнила: прагнення здійснити свою мрію та наполеглива робота над собою – ось запорука майбутнього успіху людини.

Наші учні не залишилися осторонь і гідно представили школу: Маша Рудамьоткіна, Дарина Литвякова, Юля Баглай, Аліна Лапко, Леся Дзюба, Марина Третьак та Ан-

дрій Вітер підготували розповіді про свій навчальний заклад англійською мовою, чим приємно здивували гостей.

Я гадаю, що ця зустріч подарувала вихованцям школи масу позитивних вражень та надихнула мріяти, вірити в себе та впевнено крокувати назустріч новим звершенням.

Титаренко А.С., учитель української й англійської мови

Батл між філологами та інформатиками

Нещодавно учні та вчителі нашої школи побували на дуже цікавому заході. Це був літературний, інтелектуальний, розважальний батл між хлопцями та дівчатами 10-х, 11-х класів. Батл був присвячений тижню зарубіжної літератури. Усе проходило у форматі телешоу «Хто зверху». Тільки в нас змагалися хлопці-інформатики та дівчата-філологи. У команду хлопців входило 5 харизматичних юнаків: Владислав Момот, Владислав Остроух, Богдан Лапко, Денис Косий та капітан Анатолій Хлистун. Ця весела компанія мала пікантну назву «BRAZZERS». Відповідно, команда дівчат також нараховувала 5 чарівних леді: Наталія Шлюшенкова, Марина Третьак, Марія Рудамьоткіна, Оля Горошко та капітан Марія Пилипенко. Кажуть, «краса у простоті», тому дівчата назвали свою команду «PROSTO філологи». Змагання складалося з 12 різнопланових конкурсів, які оцінювало журі в такому складі: чарівна жінка й прекрасний завуч Лапко Юлія Миколаївна, її колега, також завуч, сучасний і мега-позитивний чоловік Зеленський Олександр Станіславович, своєрідний «Новопасит» нашої школи і просто гарна жінка Динник Таїсія

Анатоліївна і справедливий, неприступний Чава Сергій Анатолійович. Судді відмітили оригінальність вибраного способу оцінювання результатів конкурсів. Балів не було, їх замінили картки двох кольорів: для хлопців - зелені, для дівчат – червоні. Після кожного конкурсу на табло з'являвся прапорець кольору тієї команди, яка перемогала. Таке оцінювання було чимось новим, несподіваним, і воно підкупило аудиторію. Пройшовши через усі 12 етапів, перемогла команда дівчат, «PROSTO філологів». Скільки вражень по собі залишив цей захід! Усі, абсолютно всі опитані, в один голос говорять, що чекають такий же батл і в наступному році. Учителі відмітили артистизм учасників, креативність, кмітливість. Дехто казав, що такого роду заходи треба проводити не тільки із зарубіжної літератури, а й з інших предметів. Здається Інна Вікторівна Плеса започаткувала в нашій школі нову традицію, за це ми їй і дякуємо. Також, команда дівчат дуже дякує керівникові Грінченко Любові Андріївні. У цьому батлі учасники перевірили свої знання та весело провели час. Недивлячись на різнопланову вікову категорію, усі глядачі теж були задоволені побаченням. Стіни школи ще довго слухали розмови про враження й пережиті емоції. Чудовий був вечір, із нетерпінням чекаємо наступного!

Оля Горошко, Маша Рудамьоткіна, 10-А кл.

Поетична сторінка

«МИ» знайомимо наших читачів із поетами, які серед нас: разом із нами навчаються, спілкуються з однокласниками, ходять на шкільні вечори. Вони такі ж, як і ми. І в той же час - трошки інші. У них багатий духовний світ, вони тонше відчують усі радощі й болі, вони частіше задумуються над проблемами, яких ми не помічаємо.

*Пропонуємо вашій увазі поетичні твори учениці 10-А класу **Олі Горошко**. Щирі, проникливі, щемливі вірші... Почитайте...*

* * *

Так хочеться гайнуть туди, де сонце світить так яскраво,
В те місце, де образ нема і промінці торкаються ласкаво.
І бігти мрію я туди, де чай гарячий і розмови щирі ллються,
Думок де розмаїття: то їх складають, то вони снуються.

Пірнути хочеться туди, де немає недомовок і не зрозумілих образ,

Де не кинуть в обличчя таких колючих фраз.

Полетіти хочеться туди, де лише підримка і тепло,

Де завжди оточує любов, як би там не було.

Протепом бігти хочеться до місця, де щастя - це дитячий сміх,

Де сквернословити і розпускати руки - це величезний гріх.

Хочеться завжди бути там, де правда-королева, де не введуть в оману,

Де не потрібно потерпати від всесвітнього обману.

І якби тернисті шляхи і доля не шептали щось один одному,

Страшенно хочеться завжди линути додому.

Хтось скаже: ні, немає місця ідеалу й такої теплої кольоровій гамі.

Лишається спитати: «А як же серце мами?»

* * *

Годинник ходить так невпинно,
Роки пливуть, як та ріка
Все саме так, як бути повинно,
І все потроху в темряву стіка.

Минуле вже нічого не вартує,
Не має значення те, що було,
Крім ближнього, ніхто не порятує.
І змовкне все, що так колись гуло.

Усе життя, як вітром пронесе,
Лиш спогади залишаться у нас.
І біль років ріка далеко віднесе.
Про нього тільки пам'ять нагадає у свій час.

Немає в нас такої сили,
Щоб зупинити часовий потік.
Ми всі свій хрест в житті носили,
Й від справедливості ніхто іще не втік.

* * *

Ну, і до чого ми дійшли?
Який фінал попереду чекає?
Спасибі псевдодрузям, що пішли.
Як далі буде, ще ніхто не знає.

Як і раніше, всі при своїй думці.
І в очі сміються всі, як колись.
Нас зрадили ті, кого ми звали однодумці.
А сльози чомусь не лились.

Нами гордують колишні друзі.
І це, здається, нікому не болять.
Вони тепер на зльотній смузі,
й наш біль їм більше не щимить.

Та їх проблеми теж не наша справа.
У нас тепер своя дорога.
На них знайдеться справедливість і управа.
Всі будуть рівні на килимі у Бога.

* * *

И не заноеет больше раненое сердце,
Не заскулит твоя душа.
И от себя уж никуда не деться.
Пора понять, что ты чертовски хороша.

Давно пора подумать о себе,
И гордой стать пора давно.
Ты проиграешь в этой купленной борьбе
И с горя будешь пить вино.

Пора учиться свысока на всех смотреть,
Ведь, к сожалению, из моды вышла доброта.
Тебе довольно уж терпеть -
В грязи теперь твоя вся честность-простота.

И счастья нету в рыцарских поступках,
И только чай умеет согревать.
Нет смысла говорить ни о каких уступках.
Познали счастья те, кто не умеет нагло врать.

* * *

...И всё, во что ты веришь - это полнейший бред.
И за улыбками скрываются осколки подростковых бед.
Дружбы фальшивой сейчас-таки пик.
И мало кто слышит души пронзающий крик.

Никто. Никто уже не видит дозволенного границ.
Жуткое удушье и ужасно тошнит от фальшивых улыбок и лиц.
И предательство прощать резона никакого нет.
Вопросов задавать не буду, ведь заранее готов ответ.

Мы вязнем медленно во лжи.
И кто тут чист и честен, пальцем покажи!
И долго нам ещё вертеться в водовороте серых дней,
И очень страшно наблюдать, что в людях нет людей...

* * *

Як жаль, що я не з тих, хто плаче вслід.
Я саме з тих, хто плаче в очі.
Я не із тих, хто відмовляється від бід,
Я з тих, хто їх оплакує півночі.

Я з тих, хто без причини капризує,
І саме з тих, хто все всім пробачає.
Я не із тих, хто щось віщує.
Так, саме з тих, хто нічого не знає.

Я не із тих, хто надто вже гордує.
Але із тих, хто має гордості чуття.
Я не із тих, хто вщент усе руйнує.
Але я саме з тих, хто за щирі почуття.

Я з тих, хто без солодкого не має життя.
Але не з тих, хто бреше в очі.
Я з тих, хто мріє про велике майбуття.
І саме з тих, хто все оплакує півночі.

І сміх і гріх...
«Шедевральні» фрази з учнівських творів

1. Трактор мчався по полю, слегка попахивая...
2. Летом мы с пацанами ходили в поход с ночевкой, и с собой взяли только необходимое: картошку, палатку и Марию Ивановну.
3. Умер М.Ю.Лермонтов на Кавказе, но любил он его не поэтому!
4. Плюшкин навалил у себя в углу целую кучу и каждый день туда подкладывал.
5. Ленский вышел на дуэль в панталонах. Они разошлись и раздался выстрел.
6. Дантес не стоил выеденного яйца Пушкина.
7. Во двор въехали две лошади. Это были сыновья Тараса Бульбы.
8. Онегину нравился Байрон, поэтому он и повесил его над кроватью.
9. Герасим поставил на пол блюдечко, и стал тыкать в него мордочкой.
10. У Онегина было тяжело внутри, и он пришел к Татьяне облегчиться.
11. Лермонтов родился у бабушки в деревне, когда его родители жили в Петербурге.
12. Чацкий вышел через задний проход и подпёрнул дверь палкой.
13. Герасим налил Муме щей.
14. Бедная Лиза рвала цветы и этим кормила свою мать.
15. Хлестаков сел в бричку и крикнул: "Тони, голубчик, в аэропорт!"
16. Отец Чацкого умер в детстве.
17. Пьер был светский человек и поэтому мочился духами.
18. Под старость лет его приковало к постели раком.
19. Вдруг Герман услышал скрип рессор. Это была старая княгиня.
20. Кабаниха нащупала у Катерины мягкое место и каждый день давила на него.
21. У Ростовых было три дочери: Наташа, Соня и Николай.
22. Тарас сел на коня. Конь согнулся, а потом засмеялся.
23. Душа Татьяны полна любви и ждёт не дожждётся, как бы обдать ею кого-нибудь
24. Онегин был богатый человек: по утрам он сидел в уборной, а потом ехал в цирк.
25. Петр Первый соскочил с пьедестала и побежал за Евгением, громко цокая копытами.
26. Глухонемой Герасим не любил сплетен и говорил только прав-

ду.

27. Тургенева не удовлетворяют ни отцы, ни дети.

28. Такие девушки, как Ольга, уже давно надоели Онегину, да и Пушкину тоже.

29. С Михаилом Юрьевичем Лермонтовым я познакомилась в детском саду.

30. Герасим ел за четверых, а работал один.

31. Печорин похитил Бэлу в порыве чувств и хотел через ее любовь приблизиться к народу. Но ему это не удалось. Не удалось ему это и с Максимом Максимычем.

32. У Чичикова много положительных черт: он всегда выбрит и пахнет.

33. Пугачев помогал Гриневу не только в работе, но и в любви к Маше.

34. Шелковистые, белокурые локоны выбивались из-под её кружевного фартука.

35. Сыновья приехали к Тарасу и стали с ним знакомиться.

36. Фамусов осуждает свою дочь за то, что Софья с самого утра и уже с мужчиной.

37. Таким образом, Печорин овладел Бэлой, а Казбич – Каракезом.

38. Наташа была истинно русской натурой, очень любила природу и часто ходила на двор.

39. Герасим бросил Татьяну и связался с Муму.

40. Грушницкий тщательно целил в лоб, пуля оцарапала колено.

41. Поэты XIX века были легкоранимыми людьми: их часто убивали на дуэлях.

42. Здесь он впервые узнал разговорную русскую речь от няни Арины Родионовны.

43. Первые успехи Пьера Безухова в любви были плохие – он сразу женился.

44. В результате из Тихона вырос не мужчина, а самый настоящий овца.

45. Кирсанов сидел в кустах, но все, что не надо, видел.

46. Сначала Татьяна горячо любила Онегина, а он её в глаза не видел. Но когда она похолодела, Евгений решил начать всё снова. Было поздно.

47. Председатель так взял доярок за живое, что надой молока сразу увеличился.

48. Когда я прочитал роман Горького “Мать”, то сам захотел стать матерью.

49. На поле раздавались стоны раненых и мертвых.

50. В лесу стоял необычайный аромат, и я тоже остановился посто-

ять.

51. Летать на костылях непросто, но он научился.

52. Декабристы накопили большую потенцию и излили ее на Сенатскую площадь.

53. "На берегу сидела девочка, рядом с ней сидела собака, она была одета в голубое платье и в косыночку в горошек.

54. "Не успела колхозница сойти с трибуны, как на неё взобрался председатель колхоза".

55. "Княгиня ехала в карете с приподнятым вверх задом".

56. "Мальчик в лодке быстро греб коромыслами".

57. "Наташа Ростова хотела что-то сказать, но открывшаяся дверь закрыла ей рот".

58. " В горницу вошел негр румяный с мороза"

59. "У тюленка на голове рос пушок и маленький хвостик"

60. "Гуси летели с голыми ногами».

61. "Наконец сбылась мечта цветка - он стал голубым"...

62. "Ямщик помыкал лошадьёю задом.

63. "В то время как Павел Власов на суде плевал на разлагающийся труп царизма, его мать на улице забрасывала этот труп листовками."

64. "Перед нами картина Васнецова " Три богатыря...." Глядя на коня Добрыни Никитича, мы видим, что он из богатой семьи.

66. "В заду у Дубровского кто-то ходил!"."

67. "Войско Ивана Грозного подошло к Казани и обложило её"

70. "...Когда к нашему селу подвели газ, всех жителей подключили к газопроводу".

71. "Девочка съела пирожок вместе с собакой, которая бежала за ней".

72. "Лось вышел на опушку леса и завыл от досады".

73. "По дороге шел Челкаш. Из его разорванных штанин было видно его пролетарское происхождение."

74. "По небу летели ласточки и громко каркали"

75. "Отело рассвирепело и убило Дездемону."

76. Раскольников проснулся и сладко потянулся за топором. На полу лежал и еле дышал труп, рядом сидела жена трупа, а брат трупа лежал в другой комнате без сознания.

77. На берегу реки доярка доила корову, а в воде отражалось все наоборот

78. Суворов был настоящим мужчиной и спал с простыми солдатами.

79. Пушкин был чувствителен во многих местах.

80. Великий русский художник Левитан родился в бедной еврейской семье.
81. Из всех женских прелестей у Марии Болконской были только глаза.
82. Анна сошлась с Вронским совсем новым, неприемлемым для страны способом.
83. “Пушкин не успел увернуться и Дантес разрядил в него всю обойму”
84. Медведи увидели, что постель медвежонка измята, и поняли: здесь была Маша.
85. Кругом было тихо, как будто все вымерли... Какая красота
86. “Так как Печорин — человек лишний, то и писать о нем — лишняя трата времени”
87. “Машинаист поезда и сам не мог толком объяснить, как очутился на Анне Карениной.
88. “По двору гуляли куры, утки и прочая домашняя утварь”
89. “Денис Давыдов повернулся к женщинам задом и выстрелил два раза”
90. “Когда русские дружинники вышли на поле битвы, из-за кургана выскочило монголо-татарское иго”
91. “Князю Олегу предсказали, что он умрет от змеи, которая вылезет из его черепа”
92. “Пьер Безухов носил панталоны с высоким жабо”
93. “Его глаза с нежностью смотрели друг на друга”
94. Папа Карло вырубил Буратино”
95. “Творчеству Гоголя была характерна тройственность. Одной ногой он стоял в прошлом, другой вступал в будущее, а между у него была жуткая действительность”
96. “В клетке сидит мой пернатый друг — хомячок”
97. “В лесу было тихо, но за углом были волки”
98. “Вася приобрел себе собаку, когда он был еще щенком”
99. “Глаза вратаря, как и ноги бегали за мячом”
100. “Девочки шли и дружно хрустели ногами”
101. “Аня, сидя на стуле, спала, и мимоходом ела булку”
102. “Корова — это большое животное с четырьмя ногами по углам”
103. Мышь используется как хорошо успокаивающее средство.
104. На крыше было много голубей. Человек сорок.
105. На тонкой, увитой сухожилиями шее, моталась обыкновенная голова.
106. На школьном полу валялись разбросанные грязные следы

З Великоднем !